

நல்ல உள்ளம்

சரியாகப் பத்து ஆண்டுகளுக்குமுன் இதுபோன்ற ஒரு காலை நேரத்தில்தான் சண்முகத்தை நான் முதன்முதலாகப் பார்த்தேன். அன்று, அவர் வீட்டுத்திண்ணையில் நானும் நம்மாழ்வாரும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவருடைய ஒன்பது வயதுடைய பேரனும் எட்டு வயதுடைய பேத்தியும் முற்றத்து வேப்பமர நிழலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வலக்கைப் புறத்திலிருந்த நீண்ட தொழுவில் பத்துப் பதினைந்து பசுக்களும், ஐந்தாறு எருமைகளும் தீவனம் தின்றுகொண்டிருந்தன. வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லை. எல்லாரும் காடுகரைகளுக்குப் போயிருந்தனர்.

ஐந்தாறு நாளில் நான் திருநெல்வேலிக்குப் போவதாக இருந்த செய்தியைச் சந்தர்ப்பவசமாக நம்மாழ்வாரிடம் சொன்னேன். திருநெல்வேலியில் தமக்கு ஒரு நல்ல போர்வை வாங்கி வரவேண்டும் என்று அவர் என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது, “ஐயா! கும்பிடுகிறேன்” என்ற குரல் கேட்டு, நானும் அவரும் திரும்பிப் பார்த்தோம். முற்றத்தில் சண்முகம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“வாப்பா, சண்முகம்!” என்றார் நம்மாழ்வார். பிறகு, “வா, இப்படி உட்காரு” என்று சொல்லிப் பக்கத்துத் திண்ணையை அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்.

ஆனால், அவன் வந்து உட்காரவில்லை. மரியாதையோடு முற்றத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இவருக்கு எந்த ஊரோ?” என்று நம்மாழ்வாரைக் கேட்டேன்.

“மந்தித்தோப்பு!” என்றார் நம்மாழ்வார்.

அது எங்கள் ஊரில் இருந்து ஆறு மைல் தூரத்தில் இருக்கும் கிராமம்.

சண்முகம், தான் வந்த காரியத்தைப் பேசத் தொடங்கினான்.

“ஐயா! நோட்டு விசயமாத்தான் உங்களைப் பார்க்க வந்தேன்” என்றான்.

“நோட்டு விஷயமா? போன மாசத்துக்கு முந்தின மாசந்தானே வட்டியைக் கொண்டாந்து குடுத்தே? அதுக்குள்ளே என்ன?”

“ஐயா! அந்த நோட்டை இன்னும் பத்து ஆண்டு ஆனாலும் என்னாலே மீட்க முடியும்னு தோணல்லே. நானும் ஆனமட்டும்தான் பார்க்கிறேன். வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியாய்த்தான் இருக்கு. ஒரு காசு மிஞ்சல்லே. ரெண்டு ஆண்டு போனால், என்னாலே வட்டிகூடக் கட்ட முடியாது போலிருக்கு. குடும்பமும் நாளுக்குநாள் பெரிசாகிக்கிட்டே வருது. போன மாசம்கூட எனக்கு ஒரு கொளந்தை...” என்று சங்கோஜத்துடன் சொல்லி நிறுத்தினான் சண்முகம்.

நம்மாழ்வார் இலேசாகச் சிரித்துக்கொண்டு, “என்ன குழந்தை ? ஆணா ? பெண்ணா ?” என்று கேட்டார்.

ஆம்பளைப் புள்ளைதான் ஐயா!”

“போகட்டும் போகட்டும். உனக்கு இப்போ எத்தனை குழந்தை ?”

“கடவுள் புண்ணியத்திலே அஞ்சு கொளந்தை இருக்கு, ஒரு பொண்ணும் நாலு ஆணுமா”

“சரி! நோட்டைத் திருப்ப முடியல்லேன்னா என்ன செய்யப் போறே ?”

“அதனைச் சொல்லத்தான் வந்தேன். என் நெலத்தை எடுத்துக்குங்க” என்று சுருக்கமாகச் சொன்னான் சண்முகம்.

“ரொம்பக் கெட்டிக்காரன்டா, ரொம்பக் கெட்டிக்காரன்! இந்த மாதிரி யோசனை வேறே யாருக்குத் தோணும் ?” என்று சொன்ன நம்மாழ்வார், என்னைப் பார்த்துத் திரும்பி, சண்முகம் கடன் வாங்கிய விவரத்தைக் கூறினார்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்குமுன், தன் தங்கை கல்யாணத்துக்கும், தன் குடும்பச் செலவுக்குமாகச் சேர்த்து நம்மாழ்வாரிடம் அவன் ஐநூறு ரூபாய் கடன் வாங்கியிருக்கிறான். சொந்த ஊரில் அவனுடைய நான்கு ஏக்கர் நிலத்தின் பேரில் அவ்வளவு தொகையைக் கடன் கொடுக்க யாரும் தயாராக இல்லை. அதனால் ஆறு மைல் தூரம் ஊர்விட்டு ஊர் நடந்துவந்து, நம்மாழ்வாரிடம் நோட்டு எழுதிக்கொடுத்துப் பணம் வாங்கியிருக்கிறான். ஆண்டு தவிராமல் வட்டியும் செலுத்திக்கொண்டு வந்தானாம். இப்போது, கடனைக் கட்ட தனக்குச் சக்தி இல்லை என்று சொல்லி நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்படி நம்மாழ்வாரைக் கேட்டுக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்.

அவனுடைய நிலம் ஐநூறு ரூபாய் பெறுமா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நம்மாழ்வாரின் நல்ல குணத்தைக் கண்டு அவரை அவன் ஏமாற்றிவிடக் கூடாதே என்று நினைத்தேன். அதனைச் சூசகமாக அவருக்குத் தெரிவிக்கவும் முடியவில்லை. எனினும், நிலம் நன்றாக விளையவில்லையோ, அதனால்தான் கடன் கட்ட முடியவில்லையோ என்று கேட்பவனைப்போல், “நிலம் எப்படி ?” என்று சண்முகத்தைக் கேட்டேன்.

உடனே நம்மாழ்வார் இடைமறித்து, “நிலம் எப்படி இருக்கும் ? இவனுக்கு இருப்பதே அந்த நாலு ஏக்கர்தான். அதனைக் கண்ணும்கருத்துமா உழுது உரம்போட்டு வச்சிருப்பான். ஏழைநிலம் தரிசாகக் கிடக்குமா ?” என்றார். “நிலத்தை எனக்குக் குடுத்திட்டு நீ பிள்ளை குட்டிகளை எப்படிச் காப்பாத்துவே ?” என்று சண்முகத்தைக் கேட்டார்.

அப்பொழுது அவன் ஒரு கணக்குப் போட்டுக் காட்டினான்:

“ஐயா! இந்த நாலு ஏக்கரிலே பாடுபட்டால், என் குடும்பத்துக்கு ஆறுமாசச் செலவுக்குத்தான் சரியாயிருக்கு. மிச்சம் ஆறுமாசமும் கூலிவேலைக்குப் போய்த்தான் குடும்பத்தைக் காப்பாத்தி வர்றேன். உங்களுக்கு நெலத்தை விட்டுட்டால் ஆண்டுமுழுவதும் கூலிவேலைக்குப் போவேன். கணக்குப் பார்த்தால், எனக்கு நெலம் இருக்கிறதும் ஒண்ணுதான்; இல்லாததும் ஒண்ணுதான்.

“அதனாலே நிலத்தைக் குடுத்திட்டா உனக்கு நஷ்டமில்லே என்கிறே?”

“நஷ்டமுமில்லே. அதே சமயத்திலே கடனும் தீர்ந்துபோகும்.

சண்முகத்தின் கணக்கைக் கேட்டுவிட்டு நம்மாழ்வார் மற்றொருமுறை சிரித்தார். அவன் புத்திசாலித்தனத்தையும் நேர்மையையும் என்னால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

நம்மாழ்வார் தலையைக் குனிந்துகொண்டு சிறிதுநேரம் யோசனை செய்தார். ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவர்போல், தொழுவை இக்கடைசியிலிருந்து அக்கடைசிவரை பார்த்தார்.

“சண்முகம்! அந்தா கிடக்கிற புல்லுக்கட்டை அவுத்து, அந்தக் கோடியிலே நிக்கிற வெள்ளைப் பசுவுக்கு முன்னாலே கொண்டுபோய்ப் போடு. தீவனம் இல்லாமல், பக்கத்துப் பசுவுக்கு முன்னாலே கிடக்கிற புல்லுக்குத் தலையைத் தலையை நீட்டுது” என்றார் நம்மாழ்வார்.

சண்முகம் அப்படியே போய், அந்தப் பசுவுக்குமுன் புல்லைப் போட்டுவிட்டு வந்தான். வந்து, “புல்லு நெறையத்தான் கிடக்கு. அது சும்மாதான் தலையை அந்தப்பக்கம் நீட்டுது” என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது நம்மாழ்வாரின் பேரன் முற்றத்திலிருந்து வந்து எங்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். சிறிதுநேரம் எல்லாரும் மௌனமாக இருந்தோம்.

“ஐயா, அப்போ என்ன சொல்றீக? எனக்கும் நேரமாகுது” என்று தன் விஷயத்தை நம்மாழ்வாருக்கு ஞாபகமுட்டினான் சண்முகம்.

சிரித்த முகத்தோடு அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு, “சண்முகம்! உனக்குப் படிக்கத் தெரியுமா?” என்று, அவர் கேட்டார்.

சம்பந்தமில்லாத இந்தக் கேள்வி எனக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணியது.

“நான் எங்கே படிச்சேன், ஐயா? நோட்டுலேகூட நான் ரேகைதானே வைச்சேன்?”

“அதுதானே கேட்டேன்! உனக்குக் கையெழுத்துக்கூடப் போடத் தெரியாது. ஆனால், எனக்குப் போடத் தெரியும். கையெழுத்துப் போடத் தெரியாத உனக்கு இப்படிச் கணக்குப் போடத் தெரிஞ்சிருந்தால், கையெழுத்துப் போடத் தெரிஞ்சு எனக்கு எப்படியெல்லாம் கணக்குப் போடத் தெரியும்னு யோசனை பண்ணிப் பார்த்தியா? நீ நிலத்தை வச்சிருந்தாலும் ஒண்ணு; எனக்குக் குடுத்தாலும் ஒண்ணு. நெலத்தைக் குடுக்கிறதனாலே உனக்கு நஷ்டமில்லை. வாஸ்தவம். ஆனால், அந்த நிலத்தை நான் எடுத்துக்கிட்டால் எனக்கு லாபம் இருக்கணுமில்லே? உன் நிலம் – அதுவும் ஆறு மைலுக்கு அந்தப் பக்கம் அடுத்த ஊரிலே இருக்கிற நாலு ஏக்கர் – எனக்குக் கிடைக்கிறதனாலே, என் உடம்பு எவ்வளவு பருக்கும்? எத்தனை கோபுரம் என்னாலே கட்ட முடியும்?”

“அப்படியா சொல்றது?” என்றான் சண்முகம்.

“வேறே எப்படிச் சொல்றது? உன் கணக்குப்படி நிலத்தைக் குடுக்கிறதனாலே உனக்கு நஷ்டமில்லை. என் கணக்குப்படி, நிலத்தை எடுத்துக்கிறதனாலே எனக்கு லாபமுமில்லை” என்று கூறிவிட்டுச் ‘சரி தானே?’ எனச் சிறு குழந்தையைப்போல் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

நான் என்ன பதில் சொல்லுவது ?

“நீங்க நெலத்தை எடுத்துக்கிடலேன்னா என் கடன் தீராதே! உள்ஞுரிலேயே வித்துப் பணத்தைக் குடுத்திறலாம்பனுதான் பார்த்தேன். ஆனால், வலிய விக்கப் போகிறபோது ஏக்கரை ஐம்பது ரூபாய்க்குக் கேக்கக்கூட ஆளில்லை. அநியாயமாகக் கொறைச்சிக் கேக்கிறாக!”

அந்தச் சமயத்தில் நம்மாழ்வாரின் பேத்தியும் திண்ணைக்கு வந்தாள்.

அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் வீட்டுக்குள்ளே எழுந்துபோய், ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் சண்முகம் எழுதிக்கொடுத்த புரோநோட்டுடன் வெளியில் வந்தார். “சண்முகம்! இப்படி வா” என்று அவனைக் கூப்பிட்டார். அவன் அருகில் வந்ததுதான் தாமதம், நோட்டை இரண்டாகக் கிழித்து அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டார், நம்மாழ்வார்.

சண்முகத்தின் கைகள் நடுங்கின. இரண்டு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கி, “ஐயா..!” என்று என்னவோ சொல்ல முன்வந்தான்.

நம்மாழ்வார் தன் பேத்தியைப் பார்த்து, “ருக்மிணி, சண்முகத்துக்கு மோர் கொண்டுவந்து குடு. நம்ம பசவுக்கு, அவன் புல்லெல்லாம் எடுத்துப் போட்டான் பார்த்தியா? போ, சீக்கிரம் கொண்டு வா” என்றார்.

சண்முகத்தைத் திரும்பியே பார்க்காமல் என் பக்கம் திரும்பிக்கொண்டு, “தம்பி! நான் சொன்னதை மறந்திறாதே. நல்ல போர்வையா இருக்கணும், பார்த்து வாங்கி வா” என்று பேச்சை மாற்றினார்.

அப்போது ருக்மிணி, ஒரு பெரிய செம்பைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு வந்து சண்முகத்திடம் கொடுத்தாள். வாங்கிப் பார்த்தால் அதில் மோர் இல்லை; பால் இருந்தது.

தெரியாமல், பால் பாணையில் மொண்டுகொண்டு வந்துவிட்டாள் குழந்தை!

“தம்பி, நம்ம பேத்தி எப்படி?” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு நம்மாழ்வார் சிரித்தார்.

எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

“உங்கள் கணக்கை உங்கள் பேத்தியும் படித்துக் கொண்டாள்” என்று நான் சொன்னதும், அவர் அப்படியே அந்தக் குழந்தையைத் தமது மடிமீது இழுத்து வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சியதும் எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கின்றன.

மாதிரி வினாக்கள்

நெடுவினாக்கள்

1. சண்முகம், தன் நிலத்தை நம்மாழ்வாரையே எடுத்துக்கொள்ளுமாறு கூறியது ஏன்?
2. நம்மாழ்வார் போட்ட கணக்கு என்ன?